

el segle xx i finals del XIX. Per cert, en aquells anys, concretament el dimecres 19 de març de 1879, dia de Sant Josep, es va obrir a Girona la Libreria San José. Aquest 2019, aquell establiment, des de fa dècades conegut popularment com a «Can Geli», ha celebrat el 140 aniversari, de manera discreta i amb un toc estètic, materialitzat en un punt de llibre de l'artista Juan Igazábal. Tot i la tendència a comprar llibres electrònics o a demanar-los via Amazon, molts lectors encara confiem que els llibreters de tota la vida ens sabran aconsellar, i esperem que ho puguin fer durant molts anys més.

Va de dimonis | Mentrestant, amb el pont del Dimoni ja acabat (amb un resultat que algun expert ha qualificat privadament de «postís i artificios»), es podria pensar si les forces infernals s'han conjurat contra el pobre Girona FC, caigut a la zona de descens en el moment d'escriure aquesta crònica. Això sí, per si calien reforços contra el Maligne, aquest any han fet història les sis noies que han desfilat amb els Manaies a la Processó del Sant Enterrament. Fa unes dècades, la presència femenina en aquesta mena d'actes hauria estat impensable i, segurament, declarada demoníaca i anatema. En podrien donar fe els exseminaristes i alguns dels seus prefectes que aquest maig han presentat el llibre *Els primaris del curs 1964-1965 al Seminari de Girona*. D'anècdotes, experiències i vivències, no n'hi falten...

Música al carrer | A Cassà de la Selva, vila de forta tradició musical, el mes d'abril passat van organitzar la XIV Setmana de la Música. L'objectiu és divulgar, de forma oberta a tot el municipi, les activitats que es fan habitualment a l'Escola de Música Pere Mercader. Així, els concerts, les audicions i les diverses instrumentacions estan a l'abast de tothom durant tota una setmana. La idea (fomentar l'actuació davant del públic i demostrar el nivell d'aprenentatge assolit) posa anualment un repte a alumnes i professors, i segurament estimula l'interès per aprendre, encara que siguin unes nocions elementals de solfeig i, tant de bo, la iniciació a algun instrument. Sortosament, ja fa temps que aquest país ha deixat de patir un analfabetisme musical generalitzat. I

a Cassà, en aquest aspecte, continuen pel bon camí. No és tan clar, en canvi, el camí que emprerà Ikea a l'hora d'establir-se en terres gironines. Salt és una de les destinacions preferides, mentre no surti cap altra vila amb atractius més poderosos.

EL PLA DE L'ESTANY

Text > XAVI XARGAY

La Marxa dels 40 quilòmetres | Cada poble i cada generació tenen els seus fets rellevants, i allò que és essencial a la Selva no escalfa ni refreda al Ripollès. L'educació sentimental és personal i intransferible, però m'hi jugaria un pèsol que molts dels exemplars que formem part del *baby boom* de les comarques gironines tenim almenys un record o una vivència de la Marxa dels 40 quilòmetres que s'havia organitzat a Banyoles fins a finals del segle passat. En una època en què Banyoles no era ciutat de l'esport tot i que força gent el practicava, la Marxa dels 40 quilòmetres era un repte, una experiència, una bogeria, una passada. Va morir d'èxit: hi van arribar a participar més de nou mil persones. Banyoles canviava la cara: bullia la vida i el moviment des de bon matí, molts ni anaven a dormir, la majoria acabaven amb els peus en remull a l'estany. Vint anys després el Centre Excursionista de Banyoles l'ha

recuperada, amb un recorregut diferent: s'ha mogut més cap a ponent de la comarca, amb la qual cosa la mítica i inacabable pujada de Fontcoberta, que t'enganxava en plena assolellada, no hi té cap paper. Enguany es va sortir a les 7 del matí amb un recorregut prou exigent per als 450 participants que la varen acabar: Lió, Serinyà, Briolf, Roca, Ventatjol, el Collell, Guixeres i Merlant. Desenes de voluntaris, provinents de l'Institut Pere Alsius (concretament, els alumnes de tercer d'ESO), de la Creu Roja i de l'Agrupació de Defensa Forestal (ADF), van fer que la jornada fos un èxit. Sembla que tindrà continuïtat, però no se sap amb quina periodicitat, i també s'estudia canviar-ne el recorregut per descobrir, així, nous camins de la comarca.

Liberté | El banyolí Albert Serra ha estat novament seleccionat per a la categoria Un Certain Regard del Festival de Cinema de Cannes. Si en la pel·lícula anterior, *La mort de Lluís XV*, dirigia l'actor fetitxe de Truffaut, Jean-Pierre Léaud, en aquest cas dirigeix Helmut Berger, un dels actors fetitxe d'un altre mestre europeu, Visconti. En una contradicció daliniana, Serra havia declarat als premis Gaudí el seu menyspreu més absolut pels actors. Entenc que ha passat de treballar amb actors no professionals a treballar amb mites. *Châpeau!*

>> Un grup de participants a la Marxa dels 40 quilòmetres de Banyoles, recuperada vint anys després de la seva desaparició. (Font: CENTRE EXCURSIONISTA DE BANYOLES)

